

Fiul Creștin

C. Onor. Palatul Cultural LOCO

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Girant responsabil : N. ONCU

Ușa cea strâmtă

PREDICĂ

„Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă”. Lc. 13:24

Dragostea și dorul de a da mântuire a Domnului Isus e cea mai minunată și glorioasă arătare a Noului Testament. Acest lucru poate fi observat chiar de cel mai puțin cunoscător de carte om. E așa de ușor de priceput cum împins de această dragoste, Domnul Isus a **acceptat** crucea, a **disprețuit** rușinea și a **murit** pe Calvar. Toată viața Sa, toate cuvintele Sale au fost o chemare la Dumnezeu, o îmbrăcere a harului lui Dumnezeu. „Oricine vine la Mine, nu-l voi isgoni afară” — a spus El.

Unul din locurile în care Domnul pune mai multă căldură în chemarea Sa, e textul nostru. Aici El îndeamnă pe cel păcătos, pierdut pe cărările păcatului, să facă tot ce poate spre a intra în Impărăția lui Dumnezeu.

Priviți, scumpulii mei, în Noul Testament **ce ușoară e dobândirea mântuirii!** Nu se cere absolut nimic. **E îndejuns să crezi din toată inima, cu toată sinceritatea că, Isus Hristos e Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul tău personal** și ești în acel moment mântuit de toate păcatele tale. Dumnezeu nu cere nimic dela noi, decât **să credem**. Lucrul acesta devine așa de clar, când ne gândim că noi nici nu am fi putut și nu putem face nimic **până** nu suntem scăpați din robia și sclăvia păcatului. Noi cu toții știm că, atâta timp cât un rob e legat și strâns în cătușe, el **nu poate** face absolut nimic pentru scăparea sa. Așa e și cu noi.

El a făcut totul, noi nu avem decât să acceptăm harul Său.

Dar cu toate acestea pentru

Asta înseamnă, scumpulii mei, că **mântuirea e cel mai mare câștig depe pământ**. Asta înseamnă că **chiar** dacă vei pierde și vei renunța la totul, **nu ai pierdut nimic când ai dobândit mântuirea**. Ea e cel mai de valoare câștig ce-l poate avea omul. Nimic din lume nu poate întrece mântuirea în binecuvântarea pe care o dă.

Și ce e spre bucuria noastră, e că aceste nevoiri **nu sunt grele**. A renunța la eul personal și a ne umili la crucea lui Isus **nu e** un lucru greu; sau a ne preda pe noi fără rezerve și fără condiții în mâna Domnului Isus e ceva pe care **nu-l putem face?** El **nu a cerut** și nu cere dela noi oamenii, lucruri pe cari **nu le putem face**. El ne **cunoaște** hotarele puterilor noastre.

E interesant că Domnul numește această ușă „**strâmtă**.” Prin urmare ea e lipsită de comoditate, e fără atracție, și ceva mai mult prin ea nu se poate intra cu ce vrem noi. Pe ușa strâmtă

nu se poate intra cu sarcinile noastre, — plăceri, poftă, ambiții, etc. La ușă, la intrare în poporul cel mântuit, **nu se poate** intra decât tu singur, **fără nimic**. Totul depe pământ rămâne în afară.

Dar gloria acestei uși, e că ea **duce la fericirea fără capăt**. Nu interesează că ea e lipsită de frumusețe, nu ne oprim să o judecăm pe ea, **ci mergem înlăuntru**. Nimeni nu coboară frumusețea unei cetăți prin faptul că, poarta de intrare nu e frumoasă. Noi **vrem** să ajungem în cer, la Tatăl nostru. Noi **vrem** să fim fericiți
(Continuare în pag. 6-a)

multi se pare așa de greu să obțină mântuirea. Pentru ei s'ar părea mai ușor să răstoarne întreaga lume, decât să dobândească prin Isus iertarea păcatelor. Pentru ei e așa de greu să creadă, să vină la crucea lui Isus cu toată povara păcatelor lor; e așa de greu să se pocăiască de faptelor lor rele. Iată că acestora Domnul Isus le spune „**nevoiți-vă**”. Adică **să facă** orice **efort**, să **renunțe**, să **sacrifice**, să se **forteze** ei pe ei înșiși, să **calce** totul în picioare, ca în schimbul acestora **să poată intra** pe ușa cea strâmtă, **prin Isus**, la Dumnezeu.

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. No. 18 Sâmbătă 3 Maiu 1941

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

În străinditate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65

Casier: M. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Facem cunoscut tuturor sprijinitorilor noștri că, se pot face abonamente de probă pe trei sferturi de an, adică dela 1 Aprilie până la Decembrie. Un astfel de abonament costă 90 lei. Deci dăm ocazie prin această tuturor celor ce vor să fie abonați, să poată avea revista noastră.

Repetăm rugămintea ca celorlți noștri cari ne trimt scrisori, să le scrie cât mai cîteș, deoarece multe din scrisori nu pot fi destul de bine înțelese.

Rugăm pe frații predicatori și lucrători, cari au în cercul sau biserică lor o familie săracă, cu copii, în care fratele să fie concentrat, cu recomandăție bună, să ne scrie adresa unei asemenea familii, deoarece avem un frate care e gata să ajute o astfel de familie cu bani în fiecare lună.

Mulțumim în mod călduros tuturor celor ce cu ocazia sărbătorilor pătimilor și învierii Domnului Isus, ne-au felicitat. În ele noi vedem legătura și dragostea cetitorilor noștri față de Far.

Gândiți-vă la mângăierile și bucuriile ce vi le-a adus citirea unei cărți bune. Câtă împropătare și învioreare nu au adus în sufletele noastre paginile scrise de servii Domnului! O carte e și un foarte bun mijloc de misiune și propovăduire a Cuvântului lui și creiator. Folosiți-vă deci de acest mijloc pentru voi înșivă și pentru cei pe cari îi iubiți.

Cărțile creștine sunt cele mai ieftine cărți. Astfel oricine poate să le citească. Cereți aceste cărți contra ramburs dela

DEPOZITUL DE LITERATURA
Arad, Bul. Regele Ferdinand 65.

IMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

„Unde este comoara voastră, acolo e și inima voastră.” Luca 12:34.

În Noul Testament în multe locuri vorbește Domnul Isus despre Împărăția lui Dumnezeu, în ceruri, și despre Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Încercăm să vorbim despre Împărăția lui Dumnezeu pe pământ; căci în ceruri nu vom mai avea nevoie să contribuim cu jertfele noastre nici să luptăm, ci aici trebuie neapărat să contribuim cu tot ce avem, căci aici sunt luptele mari și aprige, împotriva dușmanului care voeste să domnească în inimile oamenilor până la sfârșit.

Împărăția lui Dumnezeu trebuie stabilită pe pământ cu mari sacrificii, poate de multe ori până la sânge. În această Împărăție trebuie să se cuprindă toți oamenii. În fiecare inimă Domnul Isus voeste să domnească. Ca să se înlăptuiască acest plan a lui Dumnezeu trebuie să lucrăm toți mic și mare împreună cu Domnul Isus pentru lățirea Împărăției Lui prin predicarea Evangheliei și înlăuntru să se zidească fiecare om după cuvântul Său. Așa ar putea Domnul se aduce planul Său veșnic la îndeplinire, astfel voeste El să aducă pe toate popoarele la ascultarea Evangheliei.

Dacă noi nu vom sta la dispoziția Lui, planul Său veșnic nu se poate realiza faptic. Atunci suntem piedică în calea planului Său de lucru; am ocupat locul în zadar numindu-ne ucenici Săi, gândurile, iubirea noastră sunt numai pentru lucrurile lumesti. Toate cele pământești le facem, acoperim golurile, pentru toate lucrurile avem posibilități, să Le îndeplinim în mică și în mare măsură, iar lucrul Domnului Isus la care am fost chemați, rămâne tot la urmă și poate de multe ori neglijat. Atunci se vede că, inimile noastre nu sunt la locul unde trebuie să fie, ci numai la lucrurile de jos. Bugetele Împărăției lui Dumnezeu nu se echilibrează, rămân de multe ori numai forme pe hârtie, care aduc multă întristare Domnului.

Iar dacă lucrăm împreună cu Domnul din toată puterea noastră, contribuim cu darurile noastre de bună voie, atunci vistierile Domnului sunt pline, biruim Evangheliei este asigurată. Atunci dovedim că suntem moștenitori și împreună lucrători cu El la îndeplinirea planului de mântuire a pământului nostru sfășat de multe și grele păcate. Bugetele Domnului Isus vor fi mari și acoperite, lupta împotriva păcatului va fi sigură, vor fi mari și multe binecuvântări în Împărăția Sa. El ne va binecuvânta munca noastră,

holdele noastre, pentru că suntem creștinoși în lucrul Său, ca robul acela care venind Domnul său și l-a aflat făcând așa.

Dumnezeu spune: „Puneți-Mă astăzi la încercare, și veți vedea dacă nu voi chide zăgăzurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântări” (Malachi 3:10). Biblia în multe locuri spune despre binecuvântările care avea poporul Său atâta vreme, cât lucra împreună cu El, ca numele Lui să se facă cunoscut pe tot pământul. Când poporul a întors fața la cele de jos, lucrul Domnului a început a înceta despărțindu-se de Domnul, rămânând singuri în întunec. Domnul atunci le spune: „Sunteți blestemați, câtă vreme călătoriți. Mă înșelați tot poporul în întreg” (Malachi 3:9).

Acesta și altele sunt pentru noi ca să astăzi pe care Domnul ne-a răscumpărat. Exemple, căci s'a zis: „Câte s'a scris pentru a noastră învățătură”. (Luce 10:6). Să începem să lucrăm cu Domnul, să ne întoarcem fața către lucrurile de jos. Atunci toate lucrurile vor înverzi și vor înflori ca atunci vor fi mai puține pricinile fraților, căci toți vom avea lucrul nostru Isus, care voeste ca toți oamenii să se mântuiască, toți vom primi comoara noastră în ceruri. „Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.”

I. ȘURU

Cât valorează un surâs

Un surâs nu costă nimic, dar produce mult.

El îmbogățește pe cei ce-l primesc și rădă să sărăcească pe cei ce-l dau.

El durează un moment, dar amintirea lui este uneori veșnică.

Nimeni nu este destul de bogat pentru ca să se poată lipsi de el, și nimeni este destul de sărac, pentru ca binefăcerea unui surâs să nu-l îmbogățească.

El creiază fericirea cămărații, este susținător al afacerilor, semnul plăcerii.

Un surâs dă alinare celui ostentat, curaj celui desnădăjduit, conștință întristare și este un leac al naturii. Multe lucruri toate necazurile.

Cu toate acestea el nu se poate câștiga fără, nici imprumut, nici furat. Este un lucru care n'are valoare decât în momentul în care se dă.

Și dacă vrednicul întâlnește o persoană care nu vă dă surâsul pe care îl dătești, fiți generosi și dați-i pe al voster.

Căci nimeni nu are mai multă nevoie de un surâs decât acela care nu-l are da altora.

Pentru ca să poți vorbi bine, trebuie să ascuți bine.

SPIRITISMUL ȘI VRĂJITORIA

„Dar cât despre... vrăjitori... partea lor este izul care arde cu foc.” Apoc. 21:8.

În acest articol arătăm principiul și credința noastră creștină baptistă cu privire la farmece, vrăjitorie și vorbirea cu morții, prin ajutorul spiritismului.

Originea și caracterul satanic al spiritismului

În general se înțelege prin spiritism doctrina care constă în a crede să vorbească cei vii cu cei morți.

Nu trebuie să confundăm spiritismul cu spiritualismul divin, care este o lucrare a Duhului Sfânt, pentru a forma viața și creșterea spirituală. (Galat. 5:25).

Spiritismul este de origine diabolică.

El este cultul cel mai vechi pe care îl găsim în istorie. El a început prin lucrarea Diavolului, înrebuințând șarpele ca un mediu mijlocitor, între el și femeie, pentru ca să pângărească pe Dumnezeu și să facă să cadă în păcat tot neamul omenesc. (Geneza 3:1-5). El a intrat în șarpe și a vorbit prin gura lui.

Spiritismul modern și-a făcut apariția senzatională în lume în martie 1848. În grădina Edenului fost leagănul său, iar America fost teatrul renașterii și a dezvoltării sale rapide.

Spiritismul atrage persoanele credulitate; deaceia el a devenit foarte cunoscut după război.

Este foarte regretabil că mulți oameni de seamă din lumea literară și științifică au devenit admirațori ai acestei doctrine. Satana înșală, căci el e la înălțimea celei mai mari inteligențe omenestii.

Morții nu au dreptul să comunice cu cei vii; ceace cineva crede că este comunicare, este o afacere cu dracii, cari vorbesc ca și când ar fi persoana moartă. Demonii și nu morții sunt foarte la îndemână cu ceace se petrece pe acest pământ, și ca și stăpânul lor Diavolul sunt seducători de o iselime mare. (I Tim. 4:1). Noi înțelegem la autoritatea cuvântului lui Dumnezeu, ca singura bază de judecată.

Pot cei vii vorbi cu cei morți?

1. Biblia ne vorbește de opt persoane cari au fost înviate din morți.

Doi copii (I Impărați 17:17-24; II Imp. 4:18-37).

Două femei (Marcu 5:22-24; 35-43; Fapt. 9:36-41).

Patru oameni (II Imp. 13:20-21; Luca 7:11-15; Ioan 11:1-44; Fapt. 20:7-12).

Niciuna din aceste persoane (după cunoștința noastră) nu ne-a spus ceace a văzut, sau ceace a auzit în Sheol (în ebraica) sau Hades (în greaca), aceasta nu le-a fost îngăduit. Nu este aceasta un lucru care dă de gândit?

2. Moise și Ilie au apărut într-o formă trupească pe muntele schimbării la față. Amândoi erau cetățeni ai celeilalte lumi. Moise a fost în locuința morților, iar Ilie nu. Nu le-a fost îngăduit la niciunul din ei să vorbească despre condițiunile vieții sferei, din care au venit, pentru a-L întâlni pe Hristos în gloria Sa. (Luca 9). Ei nu s'au adresat ucenicilor cu toată dorința lor de a lungi discuția, (v. 33) ci ei au preferat să vorbească numai cu Domnul. Aceasta e încă o dovadă că, nu este niciun mijloc de comunicare dintre cei morți și cei vii. Moise, Ilie și Pavel au fost răpiți în duh în paradis, dar nu au vorbit nimănuia despre experiențele lor în acest domeniu. Dumnezeu a pus o prăpastie de netrecut între ei și noi.

3. În fine, în scena descrisă de Luca în capitolul 16, tot sistemul spiritist se găsește distrus, căci nicăiri în altă parte el nu ar putea să găsească mai bună ocazie să se descopere dacă ar fi fost. Noi suntem în prezența unui om mort, în lumea invizibilă. Noi îl vedem în posesia tuturor facultăților sale și cu amintirea celor cinci frați depe pământ. El se roagă de Avraam să trimită un sol către ei pentru a le aduce la cunoștință judecata viitoare. (v. 27-31).

Această cerere i-a fost refuzată.

Oamenii depe pământ au cuvântul lui Dumnezeu scris, mai puternic decât vocea unui om, care ar învia din morți. Nicio comunicare nu este permisă între

locuitorii pământului și locuitorii veșniciei. Omul bogat nu a putut pleca din locul unde era pentru a merge să spună fraților săi.

Locuința morților n'a dat încă afară pe morții săi, momentul încă nu a venit; dar ea îi ține într-un cerc de netrecut.

Scena dată de Luca nu e o parabolă, ci un fapt real dat de Isus. Domnul dă la o parte vâlul necunoscutului. Cei „cinci frați ai bogatului” nu au primit nicio comunicare dela fratele lor, fie prin spirite, fie prin mediu. Dumnezeu i-a lăsat cu scrierile lui Moise și ale proorocilor, cari trebuiau să le ajungă.

4. Regele David iubea foarte mult pe fiul său. Acest fiu era pe moarte. (II Sam. 13:23). Când a murit unde a găsit David mângâierea lui? Un spirit i-ar fi spus: „Incuie-te în camera ta întunecoasă, chiamă spiritul copilului tău, el va veni la tine, îți va vorbi și se va face cunoscut ție într'un mod sau altul.” Dar David avea o altă credință decât aceasta, căci zise: „Eu voi merge la el, dar el nu va mai veni la mine”. Nu există reîntoarcerea unui om pe pământ până la ziua învierii.

5. Domnul nostru înviat posedă cheile sau autoritatea morții și a locuinței morților. (Apoc. 1:18). El este Stăpânul și Domnul cerului și al pământului. (Matei 28:18). El ține cheile acestor împărății și nu permite nicio comunicare dela una la alta. Puținele persoane care au venit din lumea nevăzută au fost numai prin înviere (Lazar și sfintii din Ierusalim) (Ioan 11:44; și Matei 27:52). Niciodată un duh nu a ieșit din locuința morților pentru a se pune în contact cu cei vii. Dacă cineva vrea să ne dovedească contrarul să ne spună unde și când.

Cazul lui Samuel, după câte știm, este o excepție senzatională, (I. Sam. 28). Spre marea mirare a vrăjitoarei Dumnezeu a permis lui Samuel să se „scoale” (v. 14). Saul și vrăjitoarea îl cunoscuseră amândoi ca fiind profetul, era el fără nicio îndoială. Aici nu era niciun mediu. Printr'un mandat special îi fu permis lui Samuel să iasă din locul său de odihnă (v. 15) pentru ca să încu-

(Continuare în pag. 4-a)

Lumea are nevoie de oameni, cari pun onoarea deasupra banului.

UITAREA

de TEODOR P. SĂRĂȚEANU

Uitarea, ce cuvânt adânc, și ce ruină poate aduce ea! O clipă de uitare și poate urma un dezastru groaznic. Inchipuiți-vă, o uzină cu cele mai moderne instalații, în care, inginerii, cu pregătiri mari își aplică știința; aici unde cu exactitatea unui minutar se controlează mersul normal, s'ar uita pentru un moment controlul contoarelor de tensiune, s'ar putea produce o explozie care în câteva minute ar arunca în aer, valori de miliarde și miliarde.

Uitarea produce și nerecunoștință, păcat, și remușcări:

Un uzurpator, detronase pe regele său, și domnea de acum el cu tiranie. Dar prin ingenozitatea unui credincios prieten al regelui, uzurpatorul pierdea mereu teren. Văzându-se în pericol, urmări și prinse pe amicul regelui, condamându-l la temniță grea pe viață. Nu peste mult vechiul domnitor, regele, fu restaurat. În fericirea sa, uită însă de credinciosul său serv și prieten, căruia îi datora într'adevăr recunoștință. Scrisorile, cari deținutul le trimetea regelui, nu ajungeau la destinație. Regele era prea ocupat, ca să-și aducă aminte de trecut. De durere întemnițatul muri. Sub perina lui se găsi o istorie a vieții sale scrisă de el, și pe care un reporter curajos, o publică în jurnalul său.

Intâmplarea făcu, ca acest jurnal să ajungă în mâna regelui, care la citirea lui începu să plângă cu lacrimi amare. El uitase de prietenul ce salvându-l muri pentru rege. Toată viața remușcarea urmărise pe acest rege uitoc.

Uitarea distruse pe unul și loviște greu pe celălalt.

În această oglindă a uitării, ne putem vedea noi cei de astăzi, noi, creștinii, care avem parte la Evanghelia mântuirii.

Pedeapsa pentru uitare nu întârzie! Uitarea de Dumnezeu aduce distrugerea națiunilor, popoarelor și a tot ce știința — fala omenirii — a produs.

Mărețele monumente, clădirile pompoase, fabricile uriașe, și orice în uimirea noastră, mîntea omenească a putut produce, s'au distrus și se distrug clipă de clipă.

Pentru ce?

Pentru că tu și eu am uitat pe Dumnezeu.

Pentru că tu și eu, în loc să avem ochii veșnic spre ceruri și „Domnul nostru,” am uitat o clipă îndatoririle noastre, și am răvnit poftele cari nu sunt pentru noi. Acuma plângem și noi, și plânge o lume întreagă după pace, dar ea nu vine

încă. Pedeapsa păcatelor lumii își urmează cursul ei.

În greul ei de azi lumea caută o salvare, dar nu vede decât un nor negru, ce acopere și ultimile raze ale unui soare frumos.

Singura salvare ar fi aducerea aminte de Dumnezeu, de Isus.

Puțini sunt acei oameni, cari deși suferă, sub vreo formă oarecare azi, își îndreaptă cu adevărat în căință, ochii spre cer, și cari părăndu-le într'adevăr rău de păcatele lor, să caute a-și întoarce definitiv ochii spre Domnul Isus, care nu va zăbovi să aducă — „fericirea” — pentru cei aleși.

Bătrânii și Tinerii!, azi păcatul, care a robii omenirea începând dela prima pereche de oameni, și-a ajuns apogeul...

Lumea veche și-a trăit viața...

Două mii de ani n'au cumințit-o, ba din contră s'a înrăutățit tot mai mult.

Jertfa de pe Golgota nu i-a spus nimic.

Învierea Domnului, i-a produs doar ocazia unei simple serbări.

Totul ce era sfânt și putea să-i dea salvarea, pacea, fericirea, a fost uitat. Atât de adâncă a fost uitarea, încât bietul om și-a uitat și originea sa divină...

...Din far de lumină, a ajuns nor de întunecime...

...Din stăpân a tot ce a creat Dumnezeu, omul a ajuns rob păcatului...

...Din plîntătea frumuseții lui Hristos în Dumnezeu, a ajuns garbovitul desfrâului.

...Frunza verde de linie ce ar fi trebuit să o aibă azi în mână, și care edincioară a vestit credinciosului Nec încetarea potopului urâni lui Dumnezeu și care mai târziu, în mâni sincere flutura spre întâmpinarea, intrării în Ierusalim a binecuvântatului Mesia; lumea a preschimbat-o în spinii groaznicei și venoși. În loc să-și aducă aminte de trecut, de Paradis; se îndepărtează tot mai mult de el.

O lume profană! O voi cei ce ați fost pentru a moșteni fericirea, de ce alergați dela „aducerea aminte de Dumnezeu?” De ce vă întoarceți tot mai mult spre demonul uitării?..

Intunerecul groaznic al uitării de Dumnezeu cel adevărat și curata Sa religie” v'a acoperit.

Pedeapsa a venit, ea își duce rostul înainte. Totuși deși ați făcut numai răul... nu e prea târziu...

...Deși unsprezece ceasuri ați negat, existența traubului curat în lumina viului Dumnezeu, azi se mai poate repara totul.

...În acest al unsprezecelea ceas — Isus — mai caută lucrători pentru via Sa.

Veniți, întoarceți-vă ochii plini de păcatul roșu spre Isus și veți fi tămăduiți. Salvarea vremii e Isus.

Priviți la acest Mântuitor și Dumnezeu, cu ochii plini de lacrimi! căinței! Jertfa-I credință, și că nu-L veți mai năvădă, și El vă va duce cu sigură din nou în Paradisul etern, în mijlocul băncii eterne.

Spiritismul și vrăjitoria

(Urmare din pag. 3-a)

noștințe pe rege de păcatul său și de sfârșitul său apropiat. (v. 1 și 19).

6. Apostolul Pavel a fost răpit în paradis, dar el **nu a putut** spune dacă acesta a fost în corp sau numai în duh, (II Cor. 12:2), **nu îi fu permis**, nici să primească cuvintele pe cari le-a auzit acolo.

Paradisul și pământul sunt două sfere de viață și de activitate bine deosebite, între cari nu este o putință nicio comunicare. Deoarece Ap. Pavel **nu a avut** voie să vorbească despre experiențele sale din paradis, **un spirit nu a putut nici atâta voce să facă aceasta.**

Acolo unde Ap. Pavel n'a isbit, va isbiti **oare** spiritul?

Apare deci clar după cele arătate mai sus că niciun comert cu morții **nu este permis** celor vii. La moarte fiecare individ merge în locul său, de unde **nu poate** iesi, decât la învierea viitoare.

Vestile de cari se spune că au venit dela amici, prieteni sau rude de morți sunt false și fără temei. Este o iluzie foarte periculoasă. Noi nu negăm existența fenomenelor spiritiste, cum sunt loviturile, voci, etc. Este multă înșelăciune, pe care oamenii sinceri o amăgă. Aceasta este o comunicare cu împărăția spiritelor care împulează atmosfera pământului **și nu cu spiritele morților.**

Noi cetim în I Tim. 4:1—2, Duhul Domnului spune că în vremile din urmă, **unii** vor lăpăda de credință ea să lipească de dureri înșelătoare de învățăturile dracilor.

Căderea ascultării și a credinței este singura care dă pacea.

„Spune-ți vulpei aceleia...” Luca 13:31—32.

Isus, ca să poată explica sau lumina o idee, sau a arăta viața cuiva, El face comparația pozitivă. În cazul de față, Isus afirmă just și aspru: „Spuneți vulpii...”

Irod dorea să vadă pe Isus, dar era fățarnic. Fariseii și ei erau fățarnici pe cari Isus îi condamnă aspru în Matei 23. Ei se apropie de Isus spunându-i un secret, voind să dovedească loialtate și religiozitate. Atât Irod cât și Fariseii erau vulpi încarnate cari voiau să bea din sângele, Servitorului celor pierduți și Indrumătorul către veșnicie. Isus spune apăsător: „Spuneți vulpii...” Spuneți-i lui Irod dar spuneți-vă și vouă că mai am câteva zile, apoi va fi văzută sinceritatea vulpiilor, atât a lui Irod, cât și a voastră, farisei fățarnici.

Irod era o vulpe, fiindcă nu căuta numai să vadă pe Isus, ci și să-L cmoare. El a ucis pe Ioan Botezătorul, iar în ziua judecării lui Isus IL îmbracă cu hana baljocurei, Isus a suferit din partea lui Irod. Acesta care căuta să vadă pe Isus. El era o vulpe nesătioasă pe a cărei ghiară e procesul morții lui Ioan și a lui Isus. Isus îi zice apăsător: „VULPE”.

Până în ultimul timp de misiune, Isus era fin la vorbă și mângâietor față de oricine, iar față de dușmani n'avea opoziție prea vie, și în ultimele zile, El a dat pe față durerea Lui față de ucenici și indignarea față de dușmani. În unele cazuri le strigă farisei fățarnici, morminte văruite, etc. În cazul de față zice lui Irod „vulpe”.

Dacă ne amintim bine ce înseamnă vulpe, atunci în mintea noastră apar mai multe calități frumoase pentru unii, dar respingătoare pentru un creștin.

În popor e o vorbă veche „s'ret ca o vulpe”. Un om s'ret este un om, care caudă câștiguri necinstite, câștiguri frumoase dar furate sau primite fără muncă.

Lăcomia. Fariseul vrea ceva. Vrea să afle, să cunoască, vrea să dea puțin, dar să primească cât de mult. Viața lor spirituală era moartă demult, în ei nu trăia nimic decât păcatul fățarniciei și al sgarceniei. În zilele de sărbătoare, mergeau în fruntea poporului, îmbrăcați în haine serioase, dar în inimile lor erau morminte văruite. Inimile lor n'aveau drumul de-a da, ei aveau numai pe acel de-a primi; ei doreau tot dar nu dăruiau nimic. Ei erau lacomi, extrem de lacomi, dar o lăcomie fină. Există și alte exprimeri, ca „Lacom ca lupul”, etc. Aceștia sunt lacomi necopliți, iar vulpea are o lăcomie foarte delicată. E adevărat că vulpea ca și lupul pătrunde în ograda gospodarului, ambele fură, risipesc și ucid. Lu-

pul se aruncă fără m-lă asupra nielului nevinovat, dar vulpea se apropie t-pti de cam nuț omului sărac și implântă colți în bobocii numărați. Sărmanul gospodar adună ce a mai rămas și regretă ce s'a dus.

Lăcomia este un păcat grozav. Nesațul e desgustător, iar a lua hana celui sărac e rușinos. Vulpile nu se uță la ce s'a dus, ci la ce a rămas. Ar duce cât de mult din aceea ce e mai frumos. Lăcomia lor e mare, mai mare decât frica și mai puternică decât gerul. Isus zice apăsător:

„Spuneți vulpii aceleia să nu aștepte câteva zile, apoi va fi bucuria ei.” Isus a zis aceasta pentru oameni socotiți. S'a gândit la ziua aceea când va fi desbrăcat de glorie, lovit și scuipat; când cerul plânge, iar pământul țipă de bucurie. Nu cumva Fariseii s'au simțit atunci mai plini în inima lor, mai satisfăcuți, mai siguri de reușita planului de moarte?

În orice caz, un lucru e sigur. Poporul, cărturarii și fariseii s'au aruncat asupra lui Isus ca o vulpe flămândă asupra unei prăzi. Biblia condamnă pe cei lacomi. Gândurile nedrepte și aciegnute sunt și vor fi aspru pedepsite, azi și în lumea viitoare. Lăcomia, te face să nu tei în seamă pe cel sărac și fără apărare, dar dreptatea va avea cuvântul în ziua judecării. Cum e inima ta?, nu cumva e plină de lăcomie?

Lenevia. Vulpile sunt nu numai lacome, ci și lenese. Până azi nu se vorbește de vulpi înhămate. De la ele nu putem aștepta altceva decât *furt și trândăvie*. Ele nu fac nimic, ci caută pencele moi de pasăre, să le aibă în ghiare. Ele nu se prea obosesc cu drumurile lungi, ci trimit pe altcineva, ele pleacă numai când stomacul nu le mai rabdă.

Adesea se observă urme de vulpi și în bisericile noastre. Se obosesc cu drumul până la casa de rugăciune. Ce lenevie grozavă este în pieptul vulpii! Atunci când aude pocnet de armă sau vede vreun vânat, e gata să-și speseze ultimul efort pentru a scăpa sau a câștiga, iar când e vorba despre suflet, n'au poftă de drum și nici nu se deranjează din somnul lor mormător — vorbesc de vulpile de care a vorbit Isus. — Ce religioși par fariseii! Când au o misiune plătită sau de onoare, călătorese mândri și fără choscală, în fruntă frigul și căldura, la zile întregi stau la colțuri de stradă, — vorbesc tuturor despre ei, despre lucrul lor, dar când e vorba să le vorbească Isus, sau un trimis al Lui, ei rămân acasă și trimit pe alții pentruca să aibă ce critica și acuza. Aceștia vulpi sunt foarte primejdioase. Nu cumva răspunsul lui Isus se potrivește și nouă?

Dece lipsim dela orele de rugăciune, și dece nu trăim ca și frații? Dece ne urăm și ne ucidem unii pe alții în inimile noastre? Dece ne mustră faptul, când altul are mai mult ca și noi, dece ne jencază talentul altuia? Dece nu suntem cel puțin generoși, dacă a fi creștin e imposibil? Dece am lăsat ca lenevia să se culbărească în inima noastră? Să nu uităm că lenevia spirituală e cu mult mai periculoasă decât aceea pământească, și e foarte greu de vîndecat. Focul ghienei va vîndeca vulpile de lenevie, fiindcă acolo nu li se mai cere niciun serviciu. Să ne sculam din lenevie până nu-i târziu.

Apoi vulpile nu sunt numai lacome și lenese, ci sunt și foarte hoște. Ele ne sunt cunoscută prin furt. Intotdeauna ele urmăresc pradă. Fie în câmp, pădure sau curte, ele ascultă orice mișcare și urmăresc orice le-ar putea umple stomacul. Dacă le vezi de aproape, observi cum se furizează lângă pomul unde cântă un cocoș, sau o vezi cum numără bobocii de rață. Până latră câinele sau țipă cioșca, ea a trecut gardul. E vulpe și vulpile știu cum se fură fără gălgăie.

Apostolul Pavel ne învață că cine a furat să nu mai fure, ci să mancească, dar cine e lacom și lenes este hoț dela naștere. Inima lui bate după câștig luat pe nedrept. Domnul știe că, pe pământ sunt asemenea vulpi. Ele plâng, zicând că plâng de durerea celor sărmani. Onoarea lor e atunci, când primesc și nu când dau. Când se întâmplă de seapă vreo bucată unui vecin, atunci merge în piață în văzul tuturor. Ele nu știu a da, ci numai a primi. Vulpile din textul de mai sus n'au nimic comun cu Hristos.

Vulpilor li-se înfund multe curse. Orice leac are și tratament.

Vulpile mică strică viile, iar acelea bătrâne strică și codrul. În timpul lui Isus au fost multe vulpi a căror puți au crescut și la noi.

Frate creștin, întrebă-ți inima dacă nu cumva e plină de patimile vulpilor?

Apucă-te de treabă. Nu roade mlădițele tinere din vie, ci mai degabă apucă-te de lucru.

Fii muncitor cinstit! Aceasta e regula umană, aceasta ti-o pretinde și Domnul tău.

C. BALGRADEANU

DE LA UNIUNE

Fr. M. Dumitrașcu, secretarul general al Uniunii, mulțumește tuturor fraților, cari cu ocazia sărbătorilor Paștelui, l-au felicitat și i-au adresat cuvinte de încurajare care l-au mângăiat și încurajat mult.

Credința creștină e forța care trebuie să creieze conștiințe curate.

De vorbă cu tinerii

BIBLIA ȘI PAȘTECE

În seara învierii Domnului Isus din morți, doi dintre ucenici erau în drum spre Emaus, un sat în apropiere de Ierusalim. Zna ei au auzit cele povestite de femeii, de Petru și de Ioan că, au văzut mormântul gol, bu ceva mai mult un mărturiseau chiar că L-au văzut în via pe Domnul din morți. Pe drum vorbeau despre înlămplarea făimoasă cu învierii învâțătorului lor.

Pe drum îi ajunge un Necunoscut. Intră în vorbă cu ei, la explicațiile lor de vedumer ce asupra înlămplării, Necunoscutul începe să le arate că toată Biblia înmănează crucea, și învierii lui Isus. Abia ajunși acasă, la masă cu Necunoscutul, la frângerrea pâinii L-au cunoscut.

Scumpi tineri, poate au trecut în viața voastră frumoasă și feră de multe griji, mulți ani, multe z le frumoase, multe bucurii în familia celor credincioși, în Biserica lui Hristos. Ați auzit poate de multe ori la sărbători despre moartea și despre învierii lui Hristos. Și nu odată imi înch-pui că și voi ați ajuns exact ca cei doi ucenici depe drumul Emausului, întrebându-vă dacă e adevărat sau nu că Isus Hristos a înviat din morți. Știn, voi ați răspuns de atâtea ori la salutul „Hristos a înviat” cu un „Adevărat că a înviat” și totuși în inima și în sufletul vostru nu a fost și poate nu este siguranța că Isus a înviat din morți.

Nu trebuie să vă fie rușine de îndoielile cari se strecoară în sufletul și în mințea voastră. Noi știm că păcatul jolosește și accasă cale, a îndoielilor pentru a răpune pe cei ce vin la Isus.

Scumpi tineri, Hristos a înviat din morți, și accasta cu toată siguranța. Toată Biblia mărturisește accasta. Noi cunoaștem că El e viu din experiența noastră zilnică cu El. Il simțim lângă noi în toate clipele. Accasta e promisiunea făcută de El după înviere. Incercați să vă convingeți de accasta și voi fiecare în mod personal. Cântați să veniți la Isus, și atunci veți simți în viața voastră tovrășia Lui plină de binecuvântări.

Căutați să vă convingeți de adevărul învierii Lui din cuvântul Biblicii, nitati-vă și veți vedea pe fiecare filă, în fiecare rând, umbra crucii, isvorul vieții, și mormântul gol.

Și când veți avea aceste două lucruri, cunoașterea adevărului Biblicii și experiența personală, suntem siguri că nu va fi putere n'ei în cer și n'ei pe pământ să vă poată doborî, să vă poată smulge din grădina credinței creștine, nu vă va putea trage dela Hristos. Și când vi se va spune de alții „Hristos a înviat” veți răspunde cu convingere și siguranță „Adevărat că a înviat”.

A. P.

Gânduri despre cina Domnului

Practica cinei Domnului a fost observată în toate timpurile și în toate locurile. Acest lucru e o binecuvântare a bisericii, a credincioșilor ei. Să ne gândim că

1. Domnul Isus cere practica cinei Domnului. „Faceți accasta...” Acest lucru nu e lăsat la alegerea și la atitudinea credincioșilor sau a bisericii, nu e lăsat să fie practicat numai dacă vor și dacă nu să facă ce vor, ei e o cerință, ceva de care nu se poate lipsi. Lipsa acestei practici înseamnă o directă neascultare de Isus. Și noi trebuie să fim conștienți că, o neascultare e pedepsită.

2. Practica ei e biblică. „El a luat...” Modelul ei e arătat în Noul Testament de evangheliști în toate amănuntele ei. Pavel dețesmeni a arătat modelul în care să fie practică. Acest lucru înseamnă că, ea e ceva ce face parte chiar din structura bisericii.

3. Practica ei e bisericască. „El... le-a dat...” Ei erau biserica, erau mai mulți, adunați în Numele Lui. Și ei au primit pâinea ca pe trupul Lui. Să ținem seamă că cina Domnului nu e o lucrare personală, individuală, ci e o lucrare bisericască.

4. Practică cu pregătire. „Mergeți și pregătiți...” — a spus El ucenicilor. Asta înseamnă că, cina Domnului nu e ceva care să fie făcută fără niciun interes, numai de mântuire. Ea trebuie să fie făcută cu trupul și cu sufletul. Ne trebuie o pregătire spirituală și sfântă.

5. Practică cu rugăciune. „După ce a mulțumit lui Dumnezeu...” Acum Isus se roagă peste pâine și vin, cari sunt un simbol al trupului și sângelui Lui. Astfel în accastă practică e unit omul cu Dumnezeu. E colaborarea divină cu cea omenească pentru zidirea noastră sufletească.

6. Practică cu discernământ. „El le-a dat-o spunând...” Actul fizic de a mânca și a bea ne introduce în marea taină a nătrunderii în ființa noastră a Domnului Isus. Nu credem că substanța se transformă în chiar trupul și sângele Domnului, ci într-o formă spirituală ne alimentăm cu accastă împărtășire.

7. Practică cu aducere amîn-

te. „Accesta este trupul Meu...” „Accest pahar e sângele Meu...” Calvarul e cristalizat în cina Domnului. E tabloul vizibil a tuturor suferințelor Lui. Și prin împărtășirea cu simbolul trupului Său înseamnă că L-am făcut pe El Mântuitorul nostru personal.

8. Practică cu speranță. „Până va veni El...” El care a stat numai cu cei doisprezece, va sta în ziua aceea în fața tuturor milioanele de oameni din toate timpurile și toate locurile. El va fi atunci îmbrăcat în toată slava Sa.

9. Practică cu laude. „După ce au cântat cântare...” (Matei 26:30). Cântarea a urmat imediat după cină. Cântarea a fost lauda că, lucrarea de ispășire s'a făcut.

10. Practică pentru slujbă și lucrare. „Vestiți moartea Domnului...” Nu este nimic în lumea accasta mai întăritor pentru un credincios, ca practica cinei Domnului. Și prin nimic noi nu putem arăta mai clar jertfa depe cruce ca prin cina Domnului.

Ușa cea strâmtă

(Urmare din pag. 1-a)

veșnicia întreagă. Deacea nu ne oprim, nu ne împiedecăm în ușă, nu ne întoarcem înapoi pentru că nu putem intra cu nimicuri pământești în lumea veșnicilor.

Noi știm că, dincolo de ușă strâmtă e toată gloria și splendoarea divină. „Ceace ochiul n'a văzut, urechea n'a auzit și la inima omului nu s'a suit” e pregătit pentru noi. Si aceste minuni nevăzute, nebănuite și neauzite sunt dincolo de ușă „strâmtă”.

Scumpul meu, nu știu dacă tu ești un om care a intrat pe accastă ușă sau nu, dacă ai trecut pragul dincolo în Impărăția lui Dumnezeu. În cazul când ești în afară, eu te sfătuesc cu cea mai caldă dragoste să vii fără întârziere la Domnul Isus care e „calca, e ușă” și prin El vei ajunge la Dumnezeu, vei avea fericeirea vieții veșnice și vei fi ferit de toate furtunile lumii. Dar nu numai atât dincolo de ușă nu te va mai ajunge mânia lui Dumnezeu. Ești astfel mântuit de păcate, iertat și împăcat cu Dumnezeu.

Orice faptă de ascultare poartă în ea sâmbânța fericii.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

Biserica baptistă din Sasca Română, jud. Caraș a avut o mare bucurie în ziua de 23 Martie a. c. cu ocazia unei serbări dată în onoarea Bibliei. La serbare a contribuit și tineretul din Bogodnți și Slătina. Intreg programul a fost compus din cântări, poezii și predici referitoare numai la Biblie. S'a predat cu această ocazie și piesa Română și Biblia, Biblia și biserica. Programul a fost condus de fr. Alexandru Buteală și Costa Mieu. A cântat corul din loc condus de fr. Ion Nuțu.

Fr. Emilian T. și Borla Ioan au ținut la 3 Martie a. c. serviciul de înmormântare a fr. Groza Fiore de 65 ani din Moineasa, jud. Arad.

Fr. Cornel Pascu a făcut la 13 Aprilie a. c. o vizită bisericii din Bobda, jud. Timiș. Cu această ocazie s'a ținut o frumoasă evanghelizare.

Frații din Vermeș, jud. Caraș au făcut în ziua de 6 Aprilie a. c. o frumoasă misiune în comuna Duboș, jud. Timiș. Cu această ocazie s'a dat o frumoasă serbare. Programul împodobit cu poezii, soluri, duete, și muzica din Vermeș, a fost condus de fr. Nicolae Lighezan. Au luat parte frații din bisericile din jur. Au mai vorbit din cuvântul Domnului fr. I. Sferocoi, Iacob Lighezan, Aurel Lighezan și Ioan Lighezan.

În ziua de 5 Aprilie 1941 biserica baptistă din Sălășul de sus și cei din jur au avut o mare bucurie cu ocazia unei evanghelizări ținută de fr. Ilie Mârza și D. Cornea.

În biserica baptistă din Simeria, jud. Hunedoara a avut loc în ziua de 23 Martie a. c. serbarea fraților refugiați. Programul împodobit cu poezii, soluri, orchestra, a fost condus de fr. Ioan Dan, refugiat din Cluj la Sibiu. A cântat corul din loc. La serbare au mai vorbit din cuvântul Domnului fr. Constantin Bălgrădean și Ilie Mârza.

NOU

NOU

CARTE DE POEZII

36 pagini, 15 lei bucata

Cei se comandă 10 bucăți, primesc un rabat de 10%. Pentru cei ce comandă de la 30 bucăți în sus primesc 15%, iar cei dela 100 bucăți primesc 20%.

Tineretul din biserica Buteni, jud. Arad a avut o frumoasă serbare la 29 Aprilie a. c. La serbare a cântat corul, orchestra și muzica din loc. A vorbit din cuvântul Domnului fr. Petre Micoloi.

O mare bucurie au avut frații din Chisindia, jud. Arad, în ziua de 6 Aprilie a. c. având în mijlocul lor mai mulți frați din bisericile din județ și a corului din Minișul de sus. Au vorbit din cuvântul Domnului fr. Meulț Gheorghe și Târșala Ioan din Minișul de sus și Oprea Mitru din Văsoaia. Au cântat muzica și corul din loc, combinat cu cel din Miniș, condus de fr. Gh. Luca.

Fr. Cornel Pascu a condus la 20 Aprilie a. c. programul unei frumoase serbări a tineretului bisericii din Pecica, jud. Arad. La serbare a cântat corul din loc.

La Șiră. Tineretul bisericii baptiste a avut în prima zi de Paște o mare bucurie, având un frumos program, împodobit cu poezii, cântări, soluri, duete și corul pregătit pentru aceasta zi. Corul a fost condus de fr. M. Micoloi. A doua zi deasemenea au avut un frumos program. La ambele programe au vestit cuvântul Domnului fr. Ioan Botaș, S. Silindeanu și fr. Petre N. Popa, păstorul bisericii.

A treia zi de Paște, tineretul din Șiră și cel din Arad, au făcut o frumoasă excursie sus la cetatea istorică a Șiriei, în pădure și la izvorul Frecden. În această excursie 12 de tineri au admirat frumusețea naturii, îmbrăcați în haina frumoasă a primăverii. Poenile verzi, cu pomii înfloriți au răsunat de cântarea tinerilor spre slava Domnului. Pe culmea muntilor pe un platou verde s'a format un cor mixt și s'a cântat Ps. 146, după care fr. Alexa Popovei și Popa N. Petre au sugerat câteva lucruri frumoase tinerilor.

Moartea fr. Ioan Borla

La 3 Aprilie a. c. s'a stins din viața aceasta fr. Ioan Borla, din Dezna, jud. Arad. Aproape toată frățietatea din țară l-a cunoscut pe acest frate bătrân, unul din cei mai mari pioneri ai lucrului Domnului. Dânsul a fost colaborator cu fr. T. Sida din Buteni. Prin lucrarea depusă de el foarte multe suflete au fost aduse la credință, și multe biserici au fost înființate.

Chiar înainte nu cu mult timp de moartea sa, fratele Borla a predicat Evanghelia și a condus serviciul. Cu toată vârsta înaintată, de 61 ani, fratele

Borla nu se obosea, ci lucra pentru Împărăția Domnului.

Serviciul de înmormântare a fost îndeplinit de fr. T. Emilian, Moșe Crăstoa, Vasile Bele și Ștefan Bun.

Dela alții

Frații baptiști Români din Transilvania de nord, cedată, au acum o revistă frumoasă, de mărimea Călăuzei, care apare lunar, sub girarea fr. dr. Gh. Simionca. Titlul revistei e „Adevărul” și apare la Oradea.

În anul 1936 s'a vândut în toată Albania numai un singur exemplar din Noul Testament. În anul 1937, s'au vândut trei exemplare.

În anul 1936 s'au vândut 199 Bbli, 1333 Noul Testament și 332 exemplare părți din Biblie, în limba rusească. În anul 1937 au fost vândute 2909 Bbli, 18.767 Noul Testament și 214 părți din Biblie în limba rusească.

Un'nea baptistă din Bulgaria e înființată în anul 1908 și numără 16 biserici, 676 membrii, 13 misionari și predicatori și 4 ajutoari, și 528 membri în Școlile duminicale.

În Jugoslavia au fost 26 biserici cu 2177 membrii, 17 predicatori, 123 ajutoari și 808 membri în Școlile duminicale.

Institutul de Biblie Moody împlinește 46 ani de existență. În acest timp a răspândit aproape 13 milioane de cărți creștine, și un număr de 100 milioane tractate, scrise în 60 limbi străine.

Baptiștii din Mexic au un seminar pentru pregătirea predicatorilor în El Paso:

*Frumos e câmpul verde,
De serburi și de flori,
Ce strălucire noi zărim
În multele culori.*

*Frumoasă e natura,
Pe care Dumnezeu,
Măreț în fiecare an
O îmbracă tot mereu.*

Robul lui Isus Hristos are adevărata libertate.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Lucrurile din muzeu

Într'un muzeu sunt multe lucruri care sunt încă bune și ar putea aduce foarte mari foloase oamenilor. Ele însă sunt depuse acolo pentru a păstra o glorie oarecare. Așa se întâmplă exact cu credințele oșii lui Isus, cari au fost omii, au făcut unele mari lucrări pentru Isus, dar acum nu aduc niciun folos. Ei încă ar putea face mult, dar nu fac nimic. Ei se aseamănă cu lucrurile depuse în muzeu.

Dumnezeu nu are nevoie de oameni-muzeu. El are nevoie de oameni cari să lucreze, cari să fie activi, în predicarea Evangheliei Domnului Isus Hristos.

Sfârșitul sgârcitului

Un pictor care iubea foarte mult dărnicia și era un luptător împotriva păcatului sgârceniei, s'a apucat într-o zi să facă un tablou împotriva acestui grozav și foarte răspândit păcat. Astfel a pictat o pivniță, în care un bogătaș foarte sgârcit își aduna mereu comori și când pivnița a fost plină deabinelea, bietul om îndrăgostit de bani, se uita cu atâta sete la rodul muncii și a Iesus'nei sale, că nu mai voia să părăsească pivnița. Stăpânit deci de această dragoste a slat în pivniță până a murit lângă comoara și zeul vieții sale.

„Nu vă adunați comori pe pământ unde molia și rugina le strică, ci adunați-vă comori în cer... unde furul nu intră, și molia nu le mănâncă.”

Vântul fericirii veșnice

Despre marele cuceritor Alexandru Macedon se spune că, a descoperit Arabia într'un mod foarte ciudat. Marile viteaz plecase cu armata sa pe apă, spre răsărit, cu gândul de a cuceri noi țări și popoare noi. Săptămâni de zile înaintară astfel în largul mării fără însă de a da de pământ. Dela un timp s'au descurajat. După douăzeci și opt de zile de rătăcire pe ape, începu într-o dimineață să sufle dinspre răsărit un vânt dulce, care aducea un miros foarte plăcut. „Curaj soldați!” — strigă atunci viteazul Alexandru. „Vântul acesta atât de plăcut mirositor nu poate să vină decât depe întinșul unei țări bogate și fericite.”

Alexandru Macedon avea dreptate. Nu după multă vreme se ivi țara Arabiei.

Scâmpul nostru celitor, acest lucru se întâmplă în viețile noastre. Noi călătorim pe marea acestei vieți spre un necunoscut. Un creștin adevărat însă, simte vântul dulce și binecuvântat ce vine dinspre țara, unde nu e plâns, nu e durere, nu e lacrimă, nu e întristare. În viețile noastre noi putem simți acest vânt și simțindu-l putem căpăta curajul de a înfrunta totul din cale, și atunci cu sigu-

ranță vom ajunge în Patria cerească, acolo unde

Vântul suflă lin,
Nu se aude nici suspin,
Acolo îngerii cântă'n cor,
Slăvindu-L pe Mântuitor.

Învățătura focului

Un foc oricât de mare ar fi el, dacă nu punem mereu pe el lemne, ori cărbuni, etc, se stinge la un timp. Și oricât de mic ar fi un foc, dacă se pune pe el din ce în ce mai mult, flăcările vor fi mai mari și căldura mai puternică. Acelaș lucru se întâmplă într-o viață creștină. Oricât de tare ar fi un om în viața creștină, dacă nu se alimentează însă regulat cu citirea Cuvântului Domnului, dacă nu se roagă mult și sincer, va slăbi mereu, mereu, dar sigur, și puterea lui de viață se va micșora până în cele din urmă se va stinge. Acelaș lucru se întâmplă cu puterea de a-l mărturisi pe Domnul. Dacă nu citești mereu și mult, dacă nu te adapi din învățătura sfântă, zelul și înflăcărea vor scădea, vor pierde din puterea de a arde în noi pentru cauza Domnului, până în cele din urmă ne mulțumim cu tăcerea și neacțiunea spirituală.

Adresa greșită

Într-o predică despre rugăciune, păstorul din orașelul Davos, Elveția, spunea:

La poșta din Zürich s'a făcut o statistică ce arată că numai acolo în fiecare an sosesc circa 30.000 scrisori, cari nu se pot înmâna, fiind adresate greșit. Toată solia acestor scrisori se pierde pe nimic, fiind adresate greșit.

Exact acelaș lucru se întâmplă cu foarte mult rugăciuni de ale noastre. Ele n'ajung la destinație fiind „adresate” greșit. Rugăciunile sunt un fel de scrisori adresate Părintelui cerese, dar pentru faptul că sunt adresate greșit nu primim niciun răspuns, căci ele nu ajung la destinație.

„Cereți, dar nu primiți, pentru că cereți ce este rău.” (Iacob 4:3).

Ce sădește unul, smulge celălalt

Se spune că doi soți aveau o grădină, pe care o sămănaseră cu multe feluri de legume. Mai rămăsese un colț mic nesămănat. „Hai să sămăm aici ceva fără de știrea bărbatului” — își zise femeia. „Asta va fi o surprindere pentru el.” Dar tot așa se gândi și bărbatul, să samene și el ceva fără de știrea soției. Nevasta a sămănat flori, iar bărbatul mac. Când a răsărit macul, nevasta a alergat și l-a smuls, așteptând să răsără florile ei. Când au răsărit florile, le-a smuls bărbatul, așteptând să răsără macul lui, așa că pe urmă n'a mai răsărit nimic.

Așa fac unii părinți — foarte mulți când e vorba de creșterea copiilor, sămăna unu smulge celălalt și astfel răsare nimic.

Așa se întâmplă și în cazul când pe tot un copil nu are creștere bună. În acest caz e zadarnică toată munca părintelui, cea a învățătorului Școlii duminicale. Dacă una învață acest lucru alta face părinții. Una e sământa lor, alta e sământa părinților.

Noi trebuie să știm că în viața copilului ca un ogor nesămănat. A părinților primă și cea mai înfricoșată răspundere despre ce fel de sământă se sămăna pe acest ogor și tot a lor e răspunderea dacă sământa care e sămănată în biserică sau din Biblie e smulsă și ogorul rămâne fără recoltă.

Ce faceți voi părinți pentru copiiiștri?

Minunea schimbării vieții

Într-o comună se pocăi unul din cei mai stricați și bețivani oameni ai satului. După pocăință însă, viața lui a fost complet schimbată. Din omul bețiv a devenit unul din cei mai mari dușmani ai alcoolului. Din stricat și căzut în toate mizeriile a ieșit unul din cei mai morali oameni. Această schimbare a stârnit curiozitatea tuturor cunoșcuților. Ceilalți oameni din sat au început să vorbească despre ei despre schimbarea acestui copil al Domnului. Într-o bună zi, câțiva din foștii prieteni s'au dus acasă la fratele său și l-au întrebat care e secretul schimbării vieții sale. La întrebarea fraterului credinciosul le răspunse: „Veniți și vedeți”. I-a luat și i-a dus într-o cameră unde era o simplă masuță, pe care era deschisă o Biblie. „Aici citind în Biblie și aici stând pe genunchi m'am schimbat și am devenit ceace sunt acum.”

Ce adevăr mare și foarte ușor de priceput!

Critica

Era obiceiul meu în tinerețea mea, să se un celebru autor persan, să mă scrie noaptea, să mă rog și să citească coranul. Într-o noapte tatăl meu, care era un practic, mă găsi în această ocupație. Eu i-am spus: „O tată, tu vezi pe ce copii adormiți într'un somn de nepăsare iar eu singur veghez pentru ca să mă ajut pe Dumnezeu.”

„Fieule dragă, răspunse tatăl, aș fi vrut mai bine să te găsească în somnul nepăsării, decât deșteptat pentru ca să critici pe frații tăi.”

Citești și răspândești

Farul Creștin